

JANNE FLINKKILÄ

RAKKAUTTA
JA RAAKAA AJOA

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

Kirjoitustyötä ovat tukeneet Otavan kirjassäätiö, Suomen Kulttuurirahaston
Etelä-Karjalan rahasto, Suomen tietokirjailijat ry sekä Teollisuuden- ja
liikkeenharjoittajain seura Pamaus. Sydämelliset kiitokset.

© Janne Flinkkilä, Kotiteollisuus ja Like Kustannus / Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Like Kustannus / Kustannusosakeyhtiö Otava
Uudenmaankatu 10, 00120 Helsinki
tuoteturvallisuus@otava.fi

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-52751-0

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

SISÄLLYS

<i>Jouni Hynysen alkusanat: NEXIUM JEE & JEE</i>	9
<i>Esipuhe: TOSISSAAN</i>	13
”PIHTIPUTAALLA JUHANNUS ON NÄKÖJÄÄN ALKANUT JO TAMMIKUUSSA”	17
KAIKKIA MEITÄ TARVITAAN	30
<i>Kun Jouni putos puusta</i> 37	
MUINAISTEN KIVISOTIEN AIKA	39
ROKKIRÄJÄHDYS	48
<i>Jouni koskettaa jumalolentoaan</i> 58	
LÄNSIALUEEN UKOT LUKIOSSA	59
<i>Jari Sinkkonen ja Lappeenrannan ennätys</i> 71	
LAKKI PÄÄHÄN JA STUDIOON.....	73
ARMEIJAN LEIVISSÄ	79
<i>Taavetti opettaa</i> 84	
WANKA-TANKA JA MAHDOTON TEHTÄVÄ.....	85
HULLU UKKO JA KOTITEOLLISUUS SYNTYY SAUNASSA.....	91
<i>Sisäinen sankari</i> 100	
ÄÄNTÄ KOHTI	101
<i>Ei nimi bändiä pilaa</i> 108	
ESIKOINEN TUOTTAI PETTYMYKSEN	109
<i>Ahdistunut rocktähti</i> 120	
HYVÄSTI HULLU UKKO	121
<i>Yleisöä täytyy kunnioittaa</i> 132	
MIES JOKA TOI VITTUILUN SUOMEEN	133
<i>Karvoihin katsominen</i> 139	

ROUTA NEVER SLEEPS.....	140
<i>Let's Dance</i>	154
ME KOLME JA JENGI.....	155
<i>Ystävyys, läheisyys, paniikkikohtaus</i>	159
METELIÄ OMALLA KIELELLÄ.....	160
<i>Jäniksen vuosi</i>	174
VITUN VANHA VIRSIKIRJA.....	175
<i>Räkä ja Roiskis</i>	188
KUN MIKÄÄN EI PYSY SISÄLLÄ.....	189
<i>Keihäskarnevaalit</i>	197
KAIKKI POPEDAKSI.....	198
<i>Helvetistä saunaan</i>	220
”SITTEN PUHELIN ALKOI PIIPATA”.....	221
<i>Verokarhu murahtaa</i>	241
PASKAT BILEET JA HELVETIN RUMAN NÄKÖISIÄ AKKOJA.....	242
<i>Arvokeskustelua</i>	254
SITÄ JENGI HALUAA JA SITÄ SE SAA.....	255
<i>Työpaikkakiusausta</i>	278
”TÄSTÄHÄN TULI TERAPIASESSIO”.....	280
<i>Maan pimein komppikäsi</i>	300
PEUKALOISEN RETKET.....	301
<i>Raakaa ajoa</i>	318
YSTÄVÄT JA COVERIT.....	319
<i>Kärpästen herra</i>	328
”NIIN SE AIKA VIERÄHTÄÄ, KUN KORKKI KIERÄHTÄÄ”.....	329
<i>Muumiopappa ja yleisömeri</i>	347
RUISROCKIN KATASTROFI.....	349
<i>Hetki hautausmaalla</i>	360
OODI MAKKARALLE.....	361
<i>Kirjoitan modernia runoa</i>	375
COVERIA EI JÄTETÄ.....	376
<i>Digipaasto</i>	387
KALJAA NUORILLE.....	388

<i>Sen pituinen se</i>	404
EIPÄ TARVINNUT SAKARALLE MENNÄ	405
<i>Tonni käteen, känni toteen</i>	414
LIIAN VANHOJA FESTAREILLE	415
<i>Matematiikan oppitunti</i>	429
POLTITTE MEIDÄN LADON!	430
<i>Tauko paikalla</i>	442
OIKEISIIN TÖIHIN	443
<i>Pyörällä päästään</i>	449
KARAOKEKUNINKAAT	450
<i>Ken vois' liekin sammuttaa</i>	464
JOUNI SOOLOILEE	466
<i>Born in the S.A.V.O.</i>	478
PAKOLLINEN PYSÄHTYMINEN	479
<i>Keravan Knopfler</i>	492
"VITUTTELEE, MUTTA EI VOI MINKÄÄN"	493
<i>Riiput ristillä jo</i>	506
TIEN PÄÄLLÄ TAAS	507
<i>Jälkisäädös</i>	518
"EN MIE OLEKAAN NIIN PASKA KUIN LUULIN"	519
<i>Interventio</i>	530
UUTEEN NOUSUUN	531
<i>Tulisuudelmasi tähden aatos entää</i>	545
"EIKÖ ME VIELÄ YKSI LEVY TEHDÄ?"	546
<i>Epilogi I: KINKKUGANESIA JA KEBABKOMPPIA</i>	555
<i>Epilogi II: EI ISÄNTÄ KAUA PUUSTA PUTOA</i>	559
<i>Epilogi III: HELPPO YHDEKSÄSTOISTA ALBUMI</i>	563
KIITOKSET	569
LÄHTEET	570
HAKEMISTO	579
KIRJAILIJASTA	589

Käsi kädessä syviin vesiin. Janne Flinkkilä ja Jouni Hynynen
Varkauden Kalmaluodolla. MARI HYNYNEN

Jouni Hynysen alkusanat

NEXIUM JEE & JEE

”Te ette ole enää Kotiteollisuus. Te olette Teollisuus!”

– PAULI HANHINIEMI, SEINÄJOEN VAUHTIAJOT KESÄLLÄ 2024 –

”Jouni, sanopa suoraan, ihan rehellisesti,
onko teistä muka vielä hauskaa soittaa keskenänne?”

– ISMO ALANKO, VARKAUDEN TYYSKÄ KESÄLLÄ 2025 –

”Pakko olla liikkeessä. Jos istut, ne laittaa makaamaan.
Jos suostut makuulle, ne laittaa laatikkoon.”

– VANHUS KUNTOSALILLA ALKUVUODESTA 2026 –

Toivon, että Paulin kommentti keikkamme jälkeen oli kehu. Niin sen otin, koska takana oli aika pirun jämäkkä veto. Ismo puolestaan heitti uteliaan tiedustelunsa hymyilevien viirusilmiensä takaa.

Paulin kanssa nauroin. Ismolle vastasin, että kyllä on. Vanhuksen sutkautukselle vain hymähdin, koska tunne oli yhteinen, liian totta.

Tämän kirjan tekeminen on aiheuttanut hämmäntäviä, välillä jopa etovia tunteita. Minulla ei ole ollut tapana menneisyyteen palailla, ellei joku aseella uhaten pakota. Levyjämme en kuuntele, ellei kiertueelle tarvitse opetella jotain vähemmälle soitolle jäänyttä biisiä. Päiväkirjaa en ole pitänyt vuosiin. Menneisyyden tomut on matoista tampattu, siihen ei enää ole tarvetta. Mutta kun nyt olen kahlannut muistia virkistääkseni aikamoisen määrän musiikillista ja kirjallista historiaamme läpi, olen tunnekuohujen vallassa.

Miten helvetissä me olemme vielä elossa? Miten on mahdollista, että olemme ehtineet tehdä kaiken tuon? Kelatkaa: aikavälillä 1996–2026 yhteensä 18 albumia! Yhtä paljon kuin AC/DC, enemmän kuin Eppu Normaali. Laadusta voi toki olla montaa mieltä. Ja pitääkin olla.

Missä välissä olen kirjoittanut muutamat kirjat, sählännyt telkkarissa ja tehnyt ties mitä? Kaikki tämä tuntuu kovin kaukaiselta. Nykyisin minua ei saisi liikkumaan Lappeenrannan kodista tai Varkauden mökiltä muu kuin Venäjän hyökkäys. No, ehkä vaimo joskus. Täsmennän: oma vaimo.

Mikä Kotiteollisuutta ajaa eteenpäin? Onko se tyhmyys, hulluus vai raha? Vai se, ettemme osaa tehdä muutakaan? Kliseitä kaihtamatta väitän, että omalta osaltani ainoa syy on se, että tykkään tehdä hommia tämän porukan kanssa. Tykkään tehdä himassa biisejä ja istua bussissa, haluan tehdä keikkoja ja levyjä juuri tällä tavalla. Muiden jäsenten puolesta en toki osaa puhua, mutta toivon, että hekin avaavat motiivejaan tässä kirjassa. Ja kun mainitsin kliseet, yleisökin on pakko mainita. Kun istun himassa villasukat jalassa ja rämpyttelen kitaraa, ajattelen lähinnä itseäni ja Sinkkosien rumpukomppia. Silti jossain taustalla nakuttaa ajatus, että kyllä näitä biisejä joku muukin tulee joskus kuulemaan. Ja ehkä joku niistä tykkääkin, jos oikein hyvä säkä käy. Mutta tärkeintä on aina se, että tykkään itse. Tai jos bänditoverini innostuvat, jopa tykkäävät, se saa puntin vipattamaan.

Vaimoni käyttää minusta termiä ”maltillinen narsisti”. Se voi viitata tietoisuuteni siitä, että Kotiteollisuus on pirun hyvä bändi, ja odotan jonkun ulkopuolisenkin sen tajuavan. Tätä en ole koskaan myöntänyt, mutta tottahan se varmasti on.

*

”Teistä pitäisi tehdä kirja, mulla on sille jo pari nimeäkin: *Monumentti* tai *Mammutti*”, totesi eräs toimittaja jo toistakymmentä vuotta sitten. Vastauksemme oli meille tyypillinen ”kassellaan”. Käänsimme selkämme, pieraisimme ja poistuimme paikalta. Ja nyt en edes liioittele.

Kirja Kotiteollisuudesta, ketä kiinnostaa? Se oli alkuperäinen ajatukseni. Mutta kun pureskelin ajatusta vuosia, alkoi tuntua, että nyt on ”kaseltu” tarpeeksi. Heitin jatkille Simo Salmisen äänellä: ”No, mikä ettei!”

Nyt on juuri oikea aika katsoa taakse, eteen ja peiliin, koska meillä ei ole levytyssopimusta. Olemme tavallaan pisteessä nolla, mikä on jollain pervolla

tavalla hieno ajatus. Tiedämme, että Kotiteollisuuden 19. albumia aletaan joka tapauksessa tehdä. Mutta tuleeko siitä ikinä mitään, onko meillä tulevaisuutta muuna kuin keikkasatelliittina vanhoja biisejä vetäen? En tiedä, mutta asenne on kuin ”Suomen vanhimmalla punkkarilla” pitääkin: ”Mitä välii!”

Löimme kättä päälle ja sovimme, että kun Kotiteollisuudesta tehdään kirja, teemme sen tosissamme. Sama diili, monesti sanaton, tehdään jokaisen levyntekijän kohdalla, koska ikinä ei tiedä, jääkö se viimeiseksi. Ainakin minusta on tuntunut jo muutaman edellisen albumin kohdalla, että tämä saattaa olla tässä. Tämän jälkeen ei enää irtoa.

Sitten muutaman kuukauden jälkeen alkaa taas työhuoneella kitara huutaa asenteella ”vittu, kyllähän me vielä parempaan pystymme, säätänä”. Ja yleensä pystymmekin, sillä musiikin maailmaan – uuden luomiseen – sukeltaminen on tällä porukalla aina helvetin hauskaa, vaikka nykyisin vaatiikin kalenterien pläräystä. Kaikilla on omat kuvionsa: minä teen jatkuvasti musaa, Aaltonen pyörittää perhearkea pienen lapsen kanssa sekä tekee tuottaja-, äänitys- ja miksaushommia, Hongisto yrittää pitää firmaamme pystyssä hoitaen käytännön asioita ja Sinkkonen makaa sohvalla pelaten pleikkaria. Mutta toistaiseksi nämä partiopojat ovat aina olleet valmiina, kun aika on.

Miksi päädyimme valitsemaan Janne Flinkkilän kirjan tekijäksi? Kuten meillä aina, kyse oli vahvasta tunteesta. Flinkkilä päätyi keikkabussiimme juhannuskiertueelle 2005. Ideoimme yhdessä *No Sori!* -lehden, joita on julkaistu muutama numero. Tuon aivokonferenssin jälkeen Janne ei liittynyt lehden toimituskuntaan, emmekä muutenkaan nähneet pariinkymmeneen vuoteen, mutta minulle jäi vahva fiilis, että hän voisi joskus olla hyvä tyyppi kirjoittamaan meistä kirjan.

Kun Like, jälleen kerran, lähestyi minua aiheesta, pyysin Flinkkilän tuoretta Pedro Hietanen -kirjaa syyniin. Luin *Pedron* ja vakuutuin. Janne on talkoomies oikealla asenteella. Ei liian tuttu, ei myöskään tuntematon. Ja talkoita on riittänyt. Flinkkilä on jututtanut uskomattoman määrän porukkaa, punonut lankoja yhteen ja sukeltanut hullunrohkeasti syvään päähän selvittämään, mistä kaikesta Kotiteollisuudessa on oikein kyse.

Olemme yrittäneet parhaamme mukaan pysytellä asiassa. Yksityiselämäämme, tai lähinnä minun, on riepoteltu jo tarpeeksi. Nyt on aika kertoa, miten asiat menivät *bändin* näkökulmasta.

Matka on ollut pitkä. Matkassa on ollut paljon tuttuja, kavereita ja ennen kaikkea ystäviä. Kaikkia ei ole jututettu, ei välttämättä edes mainittu, eli anteeksi siitä. Mutta Te tiedätte, että olette olleet tärkeitä. Ja olette vieläkin. Lupaen kiittää jokaista HALAAMALLA (karjalaisille outo ele), kun teihin törmään. Heseä, nyt jo edesmennyttä kuskiamme, halaan Taiwaan portilla, kun siellä joskus kohtaamme. Ellei sitten käy niin, että minut ohjataan alakerran puolelle.

Tämän kirjan nimeksi piti tulla esipuheen otsikko *Nexium Jee & Jee*, mutta nimi ei auennut kustantajalle. Ehkä he eivät ole koskaan kuulleet närästyksestä, eivätkä Eppu Normaalin *Maximum Jee & Jeestä*. Meistä nimi oli hauska, mutta tämän ainoan kerran päätimme antaa periksi.

Nyt annetaan sulkakynä kirjailija Flinkkilälle. Älä riko ittees.

Tämä pätee myös sinuun, rakas lukija.

Ja muuten olen sitä mieltä, että Eppu Normaali on paras.

Lappeenrannassa keväällä 2026

Jouni Hynynen

P.S. Pauli Hanhiniemelle vielä terveiset. Otimme yhteiskuvan ennen Kolmannen Naisen Vauhtiajojen keikkaa, koska vaimoni sellaisen tekstiviestillä tilasi. Otimme, mutta sillä ehdolla, että saisit joskus vaimostani kuvan. Kerroit tämän myös kirjassasi *Paulin Kolmas Nainen* sävyyn ”ei ole näkynyt”. Lupaen toimittaa kuvan ensi tilassa.

Esipuhe

TOSISSAAN

”En näe itseäni nelikymppisenä tekemässä sadatta Kotiteollisuus-haastattelua.”

Jotenkin noin perustelin päätökseni, kun irtisanoin itseni *Rumba*-lehdestä 2010. Hiekkalaatikko oli käynyt ahtaaksi. Maailma oli täynnä muitakin kiehtovia aiheita kuin musiikki. Se oli oikea valinta.

Kului viitisentoista vuotta. Olin 47. Jouni Hynynen soitti ja kysyi, haluaisinko kirjoittaa Kotiteollisuudesta bändihistoriikin. Spontaani ensi-ajatukseni: *Miksi?*

Tiesin, että Kotiteollisuudesta on tehty pari elokuvaa, enemmän kuin yksi dvd sekä valokuva-, sanoitus-, nuotti- ja studioportaasikirjat. Jouni Hynynen on kirjoittanut kolumneja, pakinoita, runoja ja romaaneja, antanut satoja haastatteluja, avautunut *Vain elämää*-ohjelmassa, suoltanut vuosikausia päiväkirjoja ja vastaillut tuhansiin fanikysymyksiin, kunnes lakkasi vastailemasta.

Mitä heistä enää voisi kertoa? Mitä *haluaisin* kertoa?

Puhelun mittaan ajatuksemme lipuivat kohti toisiaan: Entä jos Kotiteollisuutta lähestyisi kerrankin *tosissaan*? Tähän asti Kotiteollisuuden äänellä on puhunut lähinnä hahmo nimeltä Hynynen, mutta entä jos annettaisiin tasaveroinen ääni myös Janne Hongistolle, Jari Sinkkoselle ja Miitri Aaltoselle? Entä jos haastattelisin kaikkia enimmäkseen erikseen, jolloin kollektiivinen tupuhupulupu-huumori ei lähtisi laukalle? Entä jos ei pelkästään kerrotaisi mitä on tapahtunut vaan miltä se on *tuntunut*? Entä jos kävisimme lounaalla juttelemassa lisää, koska tässähän alkaa olla järkeä?

Suurin yllätys kirjaa tehdessä oli, miten vimmainen Jouni Hynynen ja koko yhtyeen työtahti on ollut. Jos lukeminen alkaa välillä uuvuttaa, se on tarkoituskin. Itseäni alkoi närästää.

Kotiteollisuus syntyi ja kasvoi Suomeen, jossa rockmusiikkia tehtiin valkoisten heteromiesten lähtökohdista. Haastattelin kirjaan bändin ja sen ammatillisen lähipiirin: pelkkiä miehiä. Alkuun se tuntui ummehtuneelta. Sitten oivalsin, että juuri tässä on kaiken ydin. Oman aikansa lapsina yhtye on tehnyt töitä miesten kesken, laulanut miesten tunteista ja puhunut miesten ajatuksista. He ovat katsoneet miesten silmin naisia, kasvattaneet isinä tyttäriä, täyttäneet miehiin kohdistuneita odotuksia. Ja ahdistuneet, elleivät ole pystyneet niitä täyttämään.

Maailma lähti 2010-luvulla muuttumaan nopeammin kuin Kotiteollisuus. Kaikki yhtyeen huumori ei kestä nykypäivän valoa. Suurta osaa siitä ei edes pidetä huumorina. Nykyisin ymmärretään, että huumorin pitää lyödä ylöspäin. Kotiteollisuus on lyönyt sillä usein itseään leukaan.

Kotiteollisuuden ura on ollut itsensä etsimistä ja hukkaamista, epävarmuuden sietämistä ja peittelyä, onnellisia ja onnettomia sattumia, määrätietoisuutta ja jästipäisyyttä, elämäniloa ja kuolemanpelkoa, kyyneliä ja kainalopieruja. Kaiken sen he ovat jakaneet yhdessä.

Haastateltavina Kotiteollisuuden jäsenet ovat harvinaisen avoimia ja rehellisiä. Kiitän ja kunnioitan sitä, että sain heiltä sataprosenttisen mandaatin tehdä sellaisen kirjan kuin halusin. Kerroin heistä kaiken minkä tietooni sain ja tarpeelliseksi näin, niistä näkökulmista ja siihen sävyyn kuin parhaaksi katsoin, eikä työtäni päämääröinyt kukaan bändistä saati sen ulkopuolelta.

Sadas Kotiteollisuus-aiheinen haastatteluni lienee yhä tekemättä, mutta syvälle päästiin. Välillä veti vakavaksi, välillä nauroimme kippurassa. Tosiinsa voi olla yllättävän hauskaa. Toivottavasti tunne välittyi.

Mökillä Kaikurannassa elokuussa 2026

Janne Flinkkilä

Kotiteollisuus Lappeenrannan Skinnarilassa heinäkuussa 2026: MiiTri Aaltonen, Janne Hongisto, Jouni Hynynen ja Jari Sinkkonen. VILLE MALJA

”PIHTIPUTAALLA JUHANNUS ON NÄKÖJÄÄN ALKANUT JO TAMMIKUUSSA”

Kotiteollisuus on soittanut pitkälti toistatuhatta keikkaa, joista mokatut mitataan promilleissa.

Kaikki eivät arvosta heidän musiikkiaan, huumoriaan tai känniurpoulujaan. Kukaan ei voi silti kiistää, etteikö yhtye olisi juntannut itsensä suomirockin kaanoniin. ”Minä olen”, ”Helvetistä itään”, ”Tuonelan koi-vut” ja muut miljoonia striimanneet kappaleet ovat 2000-luvun toivelaulu-kirjastoa. Niiden soidessa on puitu nyrkkiä, pussailtu, juovuttu, hoilattu ja vuodatettu kyyneliä ympäri tätä hassua maata.

Bändin jäsenet ovat saaneet kaakeloitua seinänsä kulta- ja platinal levyillä uhraamatta omaa jästipäistä tekemisen tapaansa. Eikä tekeminen ole vielä kukaan katkennut.

Syvästi Lappeenrantaan kiinnittynyt Kotiteollisuus edustaa Suomen musiikkikartalla maakuntien ääntä. He täyttävät yhä saleja kasvukeskuk-sissa mutta repivät ison osan elannostaan niiden ulkopuolelta. Siksi rehel-linen kuva yhtyeen nykytilasta on haettava hyppäämällä keikkabussiin. Vaikka vähän pelottaisi.

*

Pihtipudas, perjantai 13. päivä, kesäkuu 2025. Mököviinan lanseeraus-juhla ja kesäkiertueen avauskeikka. Suoraan syvään päätyyn. Täydellistä.

Lekamieslogolla koristettu tummanpuhuva bussi kaartaa Palokan ABC:n pihaan. Tapaaminen on sovittu Jyväskylään, sillä täällä seurueeseen liittyy myös uusi valoteknikko Perttu Lähdesmäki. Aikataulu on karan-nut tunnin verran käsistä. Bändin jäsenet valuvat ulos kuka enemmän,

kuka vähemmän bussitokkurassa. Jälleennäkeminen on mutkaton. Edellisen kerran olen istunut Kotiteollisuuden keikkabussissa juhannusviikonloppuna 2005. Päivittelemme ajan kulkua: siitä on liki tasan 20 vuotta.

Palokan ABC:stä tuli pari vuotta sitten suomirock-draaman näyttämö. Tänne sovitussa bändipalaverissa Trio Niskalaukaus antoi potkut alkupe-
räiselle rumpalilleen. Nyt Kotiteollisuuden rumpali Jari Sinkkonen tunaroi pikaruokajonossa kolajuomansa lattialle. Se ei ole tässä työyhteisössä irti-
sanomisperuste. Jari siivoaa kohteliaasti jälkensä.

Pian roskaruoat on syöty, kahvit juotu, tupakat polteltu ja Perttu saatu valokalustoineen kyytiin. Bussikuski ja motohakkuuyrittäjä Toni Lakkala kommentaa kolmiakselisen dieselhirviön Nelostielle kohti pohjoista.

Kello on heilahtanut yli neljän. Pihtiputaalle on 130 kilometriä, ja keikkapaikka Kolima Live avaa ovensa iltakahdeksalta. Sitä ennen täytyy saada kalusto pystyyn, tehdä kiertueen ensimmäinen soundcheck ja antaa uudelle valomiehelle aikaa ottaa homma haltuun. Ennen Tikkakoskea liikennemerkit ohjaavat rinnakkaistielle, jolla saa ajaa vain 60 kilometrin tuntivauhtia. Yhtälö on vaikea muttei mahdoton.

Kotiteollisuus Yhtye Oy:n omistama bussi on viimeksi ollut tositoimissa joulukuussa. Kuukausien seisonnasta huolimatta vuosimallin 2002 Volvo tuntuu kulkevan vetreästi, mitä nyt ilmastointilaitte vaatisi täyttöhuoltoa. Bussi on kuljettanut Kotiteollisuutta keikoille helmikuusta 2020 lähtien, ja viime syksynä bändi osti sen itselleen. Aiempien kulkupelien nimiä ovat olleet muun muassa Hotelli Soihtu, Apinoiden planeetta, Neuvostoliitto ja Ukonhauta, mutta tälle bussille ei ole ristiäisiä pidetty.

Tuulilasin takana Keski-Suomen kesämaisemat antavat parastaan. Basisti ja bändifirman toimitusjohtaja Janne Hongisto istuu matkaoppaan penkillä jalat kojetaululla ja nielee asfalttia beigensävysten tennariensa pohjilla. Kun Kotiteollisuus lähtee tien päälle, kokoonpanoon kuuluu kymmenen ihmistä. Nelihenkisen bändin ja kuskin lisäksi bussissa istuu sali- ja monitorimiksaajat, valo- ja backline-tekniikot sekä paitamyyjä, Jou-
nin pikkuveli Janne Hynynen.

Kunniapaikalla kuskin penkin takana on ikoni. Siihen on ikuistettu pyhä Hannu: Kotiteollisuuden ikaikainen keikkamyyjä Korhonen. Bus-
sin etuosassa on istuinparit molemmin puolin käytävää. Keskellä on pun-
kat ja perällä kaksi pöytäryhmää. Takaosan ikkunassa on näkösuojana

Norjan lippu ja vessan ovesa *Kotiteollisuus*-albumin kannesta tuttu miekka.

Bändin uusi tulokas, kitaristi Miitri Aaltonen, on viitisen vuotta sitten tumpannut viimeisen tupakkansa ja vähän sen jälkeen ruuvannut korkin pysyvästi kiinni. Kun bussin perältä alkaa leijaila savua eteen asti, Miitri haaveilee verhosta, joka eristäisi käryt.

”Meidän ryhmadynamiikassa on terve balanssi: nuo polttavat joka tapauksessa, ja mie valitan siitä joka tapauksessa”, Miitri sanoo.

Toni pääsee vihdoon päätielle ja saa bussin kiihdytettyä satasen vauhtiin. Smalltalk etupenkeillä pyörii ikääntyvää ihmiskehoa runtelevien vaivojen ympärillä. Alapääjuttuja kerrotaan edelleen, mutta ne eivät liity seksiin vaan kolonoskopiaan. Kihdistä, reumasta ja suolistosairauksien kirjosta päädytään ”stytoasteihin” ja syöpään jo ennen Äänekosken liittymää.

Janne Hongisto saa puhelimessa ajo-ohjeet. Pihtipudas lähestyy. Kotiteollisuuden matkassa yli kaksikymmentä vuotta kiertänyt monitorimiksaaja Petri Salo sulkee läppäriinsä ja tarttuu luuriin.

”Pete tässä Kotiteollisuudesta, terve! Nyt tultiin tähän takapihalle.”

Bussi pysähtyy Kolima Liven lastausovien eteen kello 17.52.

*

”Otatteko kahvia?” kysyy keikkapaikan ehtoisa emäntä Kikka Myllynen. Hän on myös pihtiputaalaisen Dex Viihteen osakas ja talouspäällikkö.

Dex Viihde on myynyt Kotiteollisuuden keikat viime vuosituhanelta asti, ja Kikasta on tullut toimitusjohtaja Hongiston läheinen työpari. Siksi vastaanotto on erityisen lämmin.

Takahuoneessa bändin toivottaa tervetulleeksi Kotiteollisuus-alttari, jolla on bändikuva ja jouluvalot. Joku vastaanottokomiteasta pahoittelee, että punaisia pikkuhousuja ei löytynyt.

Valkoiseen seinään on tussattu viesti: ”Tähän saa kirjoittaa terveiset nimmarin kera.” Toistaiseksi vain Popeda on vastannut kutsuun.

Salissa Janne on mennyt pötkölleen penkille, kun palkattu henkilökunta tekee samalla tehtäviään. Teknikot ja talon apukädet tuuppaavat laatikkoja sisään. Bändi kuljettaa mukanaan omia Cadac-merkkisiä sali- ja monitorimiksereitä sekä valopöytää. Tekniikkaryhmä toimii kuin äänettömäksi voideltu kone. Uuden valomiehen on helppo solahtaa sekaan.

Miitri vaihtaa kielet mustaan Gibson Les Pauliinsa. Hän tekee sen kahden keikan välein eli käytännössä joka viikonlopun jälkeen. Bändi soittaa dropped-Cis-vireessä, jonka ansiosta voimasointuriffit voi soittaa yhdellä suoralla sormella. Miitri ei voi pidättää vitsiä: he ovat Cis-miehiä.

Miitri ajaa uusia kieliä sisään rämpyttelemällä ilman vahvistinta. Ote-
laudalta kirpoaa riffi, joka on Kotiteollisuus-kontekstissa grungahtava ellei jopa progehtava. Miitri aprikoi ääneen, onkohan siinä liikaa ”kotalokasta sambaa”. Keikkoja odotellessa syntyy usein riffejä, joita voi soundcheckissä äänittää muistiin jatkopaljostusta varten. Idea eli bändin omalla kielellä ”syöte” ei mene tänään Jounille läpi. ”Liikaa kuubaa”, on tuomio.

Miitri käyttää seuraavan tyhjän hetken videopuheluun nelivuotiaan Seela-tyttärensä ja vaimonsa Heidin kanssa. Sillä aikaa Jari pystyttää rumpusettiään, jota hän alkoi käyttää *Kuolleen kukan nimi* -albumin aikaan 2002. Ne ovat vaahteraiset MLX-sarjan Pearlit 90-luvulta. Jarilla oli välillä käytössä Pearlin Masters-sarjan setti, mutta *Kuolleen kukan nimen* 20-vuotiskierruella hän ihastui näihin rumpuihin uudestaan. Tuhdin lätinän takaamiseksi etutomina on 16-tuumainen ja lattiatomina 18-tuumainen pönttö. Virveli on miksaajan toiveesta vaihdettu pikkolo-malliin.

*

Puoli kahdeksalta kaikki on valmista soundcheckiin. Miitri tapaa Led Zeppelinin ”Black Dogia”. Jouni hämmästelee bändikaverinsa suoritusta lavan toiselta laidalta: ”Aika velho. Soittaa se välillä hyvänkin riffin.”

Ilman suurempia rituaaleja Jari laskee kapuloillaan käyntiin Kotiteollisuuden uusimman eli – luoja paratkoon – kahdeksannentoista albumin

Kotiteollisuuden keikkabussi on saapunut Pihtiputaalle. JANNE FLINKKILÄ

nimibiisiin ”Susirajalla”. Hän polkee pedaaleja paljain jaloin kuten aina, jotta tuntee olevansa yhtä rumpujensa kanssa. Kaikki on nipussa heti ensimmäisen säkeistön ensitahdeista asti. Miksaaja Mika Isotalo välittää lavalta tulevan informaation ulos kaiuttimista paksulla mutta erottelevalla soundilla.

”Täydellistä! Ei mitään ongelmaa”, Jouni sanoo biisin jälkeen. Ilmeisesti lavakuuntelukin miellytti.

Sitten vielä toinen uuden levyn biisi, ”Vanha mies”. Kiertueen ensimmäisen keikan soundcheck oli siinä.

Airbourne-paitaan sonnustautunut porukan nuorimmainen, backline-tekniikko Oki Hurskainen, esittää retorisen kysymyksen: ”Oliks vitun hyvä soundi?”

Vuosikymmenten aikana hioutunut rutiini tekee vaikutuksen. Näennäisen löysästä höntyilystä siirrytään silmänräpäyksessä äärimmäisen tehokkaaseen toimintaan – ja takaisin energiansäästötilaan.

Janne Hynynen kasaa salin perällä paitavalikoimaa myyntitiskille. Lonkerotölkki on jo avattu. Toinen Janne tepastelee ympäriinsä punainen tölkki kädessä. Sen kyljessä lukee Coca-Cola Zero Sugar. ”Vähän eri juomat kuin 20 vuotta sitten”, Janne Hongisto naurahtaa ja viittaa yhteisiin *Rai rai!*-muistoihin. Parikymmentä vuotta sitten juhannuskiertueella kuvattiin dokumenttia, jonka ensikuviin ikuistui molempien tietämättä Jaloviinan voimin käyty keskustelumme. Siihen palataan vielä.

Tänään lanseerataan Kotiteollisuuden uusi nimikkojuoma, Mököviina. Tuote on tislattu tässä talossa, Pihtiputaan pontikkapitäjän mainetta kunnioittaen. Janne Hynysen suunnittelemassa etiketissä lukee lp-levyn kierrosnopeuteen viittaava prosenttiluku $33 \frac{1}{3}$ ja ”maustettu viina”. Jarin huumorikone lähtee käyntiin: ”Siinä pitäisi lukea ’maistettu viina’. Myytäisiin vajaita pulloja.”

Mökö oli merkkarikarkkien nimitys Kotiteollisuuden jäsenten lapsuudessa. Nimi viittaa juoman salmiakinmakuun. Etiketissä luvataan, että Mököviina ”loiventaa mökötystä”. Myöhemmin Valvira puuttuu asiaan ja etiketti menee uusiksi. Alkoholia ei saa markkinoida sen myönteisillä vaikutuksilla. Toinen versio menee läpi: ”Ei aiheuta turhaa mökötystä.”

Kikka kertoo, että lippuja on myyty ennakkoon 160 kappaletta. Se on kelpo lukema liki 3 700 asukkaan Pihtiputaalla. Naapurissa Viitasaarella on kilpaileva tapahtuma: rahtarifestivaali, jolla esiintyvät Petri Nygård ja Pandora. Bändin yöpaikassa Niemenharjun matkailukeskuksessa tanssittaa Eija Kantola & Omega, mutta sen kohdeyleisö tuskin joutuu puntaroimaan valintaansa.

Janne Hongisto on käynyt Kikan kanssa kirjaamassa retkueen motelliin. Loppuilta on keikan odottelua. Jari kertoo muiden kummastukseksi, että kotosalla hän voi maata sohvalle helposti neljäkin tuntia tekemättä mitään. Kun tarpeeksi kauan tuijottelee kattoon, vaipuu zenmäiseen tilaan. Kannattaa rohkeasti kokeilla. Mutta nyt kun olisi luppoaikaa, olo ei ole yhtään zen.

”Ihmisiä pyörii ympärillä ja jännittää”, Jari sanoo. ”Röökilläkään ei voi ravata yhtenään, vaikka mieli tekisi.”

Takahuoneessa on voileipäaineisia, sipsejä ja karkkia, mutta lämmintä ruokaa ei ole tarjolla. Matkailukeskuksen Nesteellä voisi käydä syömässä. Kenenkään ei tee mieli vääntäytyä liikkeelle eikä varsinkaan soittaa keikkaa maha täynnä. Miitri kuluttaa aikaansa soittamalla taas videopuhelun kotiin Lappeenrantaan. Seela esittelee ylpeänä akrobaattitaitojaan kieppumalla voimistelurenkaissa.

Kello 21.04 Jari hakee nivaskan A4-arkkeja ja tarttuu tussiin. Hän laatii bändille settilistat. Omaan listaansa hän kirjoittaa tsemppiviestin itselleen: ”Jari senkin härkä. Kuningas myös.”

Viimeiseksi encoreksi on tussattu bändin striimatuin biisi ”Minä olen”, mutta Jouni ei haluaisi soittaa sitä. Hän on vieroksunut sitä livebiisinä alusta asti. Aihe jää roikkumaan ilmaan.

Tislaamon isäntä kiikuttaa takahuoneeseen laatikollisen Mököviinaa. Jouni on lipitellyt valkoviiniä pitkin iltaa, mutta väkevästä hän tätä nykyä kieltäytyy. Kohteliaisuudesta Jouni maistaa parin sentin shotin. Lakritsin ensipuraisun jälkeen suuhun kimpoaa karkeampi aromi. ”Täähän on pontikkaa”, kuuluu tuomio heti, kun isäntä ei ole enää läsnä. Jannekin tunnistaa sikunan maun.

Jari kieltäytyy maistamasta. Hän sai omat pontikkatraumansa jo 13-vuotiaana. Hän ei ylipäättään juo ennen keikkoja. Kun Jari kerran teki kahden keskioleen kokoisen poikkeuksen, työyhteisö antoi hänelle oitis lisänimen Pulius Caesar.

Tislaamo haluaa lanseerata Mököviinan arvoisellaan speaktaakkelilla. Janne saa toimitusjohtajana kunnian astella lavalle kahdenväliseen rituaaliin Kolima Distilleryn nokkamiehen kanssa. Bändin muut jäsenet seisoskelevat lavan perällä. Sibeliuksen ”Finlandian” sinfoninen orkesterijakso pauhaa. Salissa seisoo nelisenkymmentä ihmistä. He todistavat uutuustuotteen seremoniallista maistamista, mykkää molemminpuolista nyökytelyä, peukkujen näyttöä ja sopimuksen allekirjoittamista. Aplodeja seuraa pysähtyneisyyden hetki, kunnes tislaamon edustaja tarttuu mikrofoniin: ”Julistan Mököviinan myynnin avatuksi.”

Bändi vetäytyy takahuoneeseen. Joku järjestävän tahon edustaja, tai ainakin sellaiseksi itsensä kokeva, pyrkii kontaktiin illan esiintyjien kanssa. Tarkoitus voi olla hyvä, mutta paikka, tyyli ja ennen kaikkea aika on väärä. Jouni ja Jari vilkaisevat toisiaan ja lähtevät ulos tupakalle.

”Tunti keikkaan ja vieraita humalaisia ukkoja tunkee takahuoneeseen”, Jouni jupisee.

Sisältä kantautuu yhtäkkiä armotonta neoklassista tilutusta. Lavalla on nuori kitaristikaksikko viettämässä omanlaisiaan Pihtiputaan keihäskarnevaaleja. Vetreät nuoret sormet kipittävät edestakaisin kilpaa pitkin Jacksonien otelautoja. Sali on yhä puolityhjä.

Kotiteollisuudella ei ollut tästä lämmittelyaktista tietoa. Jouni ei ymmärrä heidän musiikkiaan.

”Eihän tuossa ole järjen hiventä”, hän toteaa matkalla takahuoneen turvaan.

Merkkinä keikan lähestymisestä eteläkarjalainen papatus alkaa vaieta. Janne tuijottaa seinää. Miitrille soittoaika on vielä epäselvä. Kun hän ei saa keltään aukotonta vastausta, hän pääättelee sen itse: ”Ainakaan keikka ei ala ennen kuin mennään lavalle.”

Miitri lampsii peltisten pukukaappien taakse sonnustautumaan keikka-vaatteisiin. Adidaksen verkkarit vaihtuvat mustiin Leen farkkuihin, mustaan farkkuliiviin, mustiin tennareihin, mustaan lippikseen ja mustiin rannehikinauhoihin. Odotus jatkuu.

”Mie menen syömään banaanin”, Miitri sanoo. Janne ottaa ruisleipäviipaleen päälle siivun Arkijuustoa, Jouni keikan alle siivun Carilloa. Jari vaihtaa silmälasit piilolinssiin. Hänen toilettilaukkunsa kupeessa lukee universaalilla huumorifontilla ”Aivan VALTAVAN upea päivä”.

Jouni vaihtaa ylleen jättikokoisen paidan, joka yltää niin alas, että sitä voinee kutsua paituliksi. Paituliksi, jossa on kirkkovenesymboli. Housut hän jättää pois, mutta alla on sentään harmaat bokserit ja kinttujen peittona punaiset polvisukat.

Ulkona ravaamisen tahti tihenee. ”Paniikkitupakka”, Jari ilmoittaa. Miitri venyttelee ranteitaan. Jari esittelee settelistaa Miitrille ja pohtii vielä hienosäättöjä. Huomenna on Hyvinkäällä festarikeikka, jolla on pakko soittaa ”Minä olen”, joten ehkä sen voisi tänään jättää pois.

Tunti sitten langenneen hiljaisuuden alla alkaa kuplia levotonta puhetta. H-hetki lähenee. On aika rauhoittaa tilanne.

”Halitaanko tässä vai kakkosbäkkärillä?” Miitri kysyy.

Nelikko pysyy tutussa sosiaalitullassa ja vetäytyy pukukaappien taakse pyhään toimitukseen. He kietoutuvat yhteiseen halausrinkiin aina ennen keikkaa. Kimppahali on tapa pysähtyä, nollata hälinä ja keskittää fokus olennaiseen. Sitten kirkonkellot soivat. On tositoimien aika.

*

AC/DC:n ”Hell’s Bells” soi alkunauhana. Teknikot ovat asettuneet työpisteilleen ja bändi lonnii lavalle. ”Terve!” Jouni tokaisee mikrofoniin. Puolillaan olevan salin yleisömassa tiivistyy lavan eteen. Bändi ajaa kolme ensimmäistä biisiä maaliin. ”Susirajalla”. ”Kivireki”. ”Menestys”. Vasta sitten on Jounin seuraavan spiikin aika: ”Kiitos!”

Osa yleisöstä janoaa suut auki Hynynen-hahmon vittuilua. Se alkaa pehmeästi: ”Juokaa sitä viinaa, niin ootte mukavampia!”

Miitri luo silmäyksen yleisöön, josta osa ei ole ottanut pohjia vaan pikemminkin valanut tukevan sokkelin. ”Täällä näköjään juhannus on alkanut jo tammikuussa”, hän toteaa.

Kukaan ei kuule, mitä paikalliset sankarit lavalle huutelevat, mutta kun lavalta sanoo jotain, se porautuu kaikkien korviin. Jounin ylipitkän paidan alla on mysteeri, jota eturivissä ilmeisesti ratkotaan ääneen.

”Miten aikuista naista voi näin kiinnostaa tämmösen karvakullin alushousut?” Jouni ihmettelee mikrofoniin. ”Mie voin antaa ne keikan jälkeen mutten takaa mitä niissä on.”

Yleisön ikäjakauma venyy muutamasta juuri ajokortti-ään saavutaneesta muutamaaan seniorikansalaiseen, ja siinä välissä on rutkasti

bändipaitoihin pukeutuneita keski-ikäisiä. Se lienee tilastollisesti edustava otos Keski-Suomen väestöstä. Promillejakauma vaikuttaisi painottuvan asteikon yläpäähän.

”Kusipää”-biisin aikana kaksi kaverusta vääntää merimiespainia mikseriaitauksen takana, kun Jouni aloittaa kappaleen toisen kertosäkeen: *Tämäkö on sodanjulistukseksi koko maailmaa vastaan / Veltto kädenpuristukseksi ennen kuin astut paskaan / Turha uho on miehen tuho!*

Vääntö voisi olla yhden nöyryyttävän horjahduksen päässä nyrkki-tappelusta, mutta se jää ratkaisemattomaksi ja päättyy lämpimään halaukseen. Seuraava vääntö käydään baaritiskillä siitä, kumpi saa tarjota Mökö-viinaa kummalle.

*

Kilometrit voivat näkyä Kotiteollisuuden kasvoissa ja kehoissa, mutta yhtä lailla ne kuuluvat soitossa. Vaikka keikka on kesän ensimmäinen, neljä soittajaa on lukittunut yllättävän kiinteäksi yksiköksi. Jounin komppikäsi ja Jarin haitsukäsi tikkaavat kahdeksasosia täydellisesti keinahtelevassa synkronissa keskenään. Miitrin takakenoisesti venyttelevä, paikoin jopa southern rockilta vivahtava fraseeraus tekee riffeistä röyhkeämpiä. Hänen laajennetut sointunsa levittävät palettia ja ylärekisteristä kajahtavat taustalaulunsa kohottavat kertosäkeet uljaaseen lentoon. Jannen säröbasson massa täyttää äänikuvan.

Yllättäen etusektorista annetaan kansalaispalautetta klassisella homo-huutelulla. Jouni häkeltyy. ”Ai, onko siinä jotain pahaa?” Hän osoittaa Jannea ja sanoo, että on istunut Hongiston kanssa keikkabussissa vuodesta 1998. Janne lisää, että he vaihtavat kalsareitakin vain keskenään. Seuraa improvisoitu ohjelmanumero nimeltä ”Homojatsi”, joka on omistettu h-sanaa huu-delleelle metsurin näköiselle miehelle. Se kertoo siitä, mitä savottakämpällä voisikaan yön yksinäisinä tunteina tapahtua tai jäädä tapahtumatta.

Kissin ”God of Thunderin” ja Jounin avioton riffilapsi eli ”Helvetistä itään” räjähtää käyntiin. Yleisö koputtelee nyrkeillään kuvitteellista taivaankantta, huojahtelee rytmissä ja yhtyy 2000-luvun suomirock-klassikon sanoihin kukin omien taitojensa mukaan.

Eivät klassikot siihen jää. ”Tuonelan koivut” käynnistyy painavin askelin katkokävelevällä riffillä. Kun Ellinoora tulkitsi laulun *Vain elämää*

-ohjelmassa, Jouni liikuttui lähikuvassa. Sitä ennen Jippu versioi kappaleen jo vuonna 2008. ”Tuonelan koivut” lumoo parikymppisen naisen, joka nojaa miksauspöydän taakse pystytettyyn aitaan, katsoo autuain silmin lavalle ja laulaa sanat alusta loppuun, kunnes viimeisessä kertosaakeessa silmät painuvat kiinni ja suu kääntyy hymyyn.

Ensimmäinen encore palaa hetkeen, jolloin trioksi kiteytynyt Kotiteollisuus löysi itsensä. ”Routa ei lopu” kuohauttaa miehisen yleisönsä testosteronit pintaan. ”Kuningas Mammona” pitää musiikillisen turpasauvan lämpimänä. Sitten koittaa illan herkin hetki: ”Satu peikoista”. *Kun hukun itkuuni, toivon että jää / edes kauniin kukan nimi tänne elämään*, Jouni laulaa ja pystyy tällä kertaa pidättämään kyynleensä. Kaikki yleisössä eivät. Miitri vuodattaa loppusooloon kaiken taitonsa ja tunteensa. Eturivistä tulee kannustushuuto, joka palauttaa Miitrin arkeen: ”Hyvä Jouni!”

Jäljellä on yksi biisi. Se, jota Jouni ei haluaisi soittaa. Väkivalta ratkaisee ongelman. ”Nyt on kähinää krouvissa”, Miitri sanoo mikkiin. Eturivissä tapellaan, mutta Miitri de-eskaloi tilanteen ammattimuusikon puhejudolla. Hän sanoo, että jos rauhoitutte, saatte vielä yhden biisin. Muuten lähdetään pois. Tilanne alkaa lieentyä.

Jouni osallistuu keikkalavojen kriisinhallintaveteraanina riitapukarien rauhoitteluun ihmettelemällä, mikseivät he mene ulos tappelamaan. Janne lisää bändin taloudellisen vastuunkantajan roolissa, että ostakaa sitä ennen paitoja ja Mököviinaa.

”Osaa keskustalainenkin näköjään olla riistäjä”, Jouni kuittaa mikrofoniiin.

”Minä olen” päättää setin.

*

Jouni huohottaa sohvan nurkassa. Välillä kuuluu YÖÖÖÖÖÖÖRGH, kun valkoviini ja sappineste yrittävät kilvan kiivetä ylös ruokatorvea. Lavalla karjuminen otti koville.

Janne särpii Mököviinaa ja käy palautekeskustelua uuden valomiehen kanssa. Hän kysyy, miten meni, ja hyvinhän Pertulla ilmeisesti meni.

Miitri harmittelee koordinaatiokatkostaan oikean jalkansa, Quad Cortexia ohjaavan Behringerin kontrollerin ja Korgin viritysmittarin kanssa,

mistä aiheutui hämminkiä ”Kusipään” alkuslaidiin. Jouni toljottaa bändikaveriaan kuin tämä olisi yltynt puhumaan kielillä.

Tekniikkakatsauksen jälkeen Miitri naureskelee, että taas hän sai muis-
tutusta roolistaan. Kun hän yritti spiikata jotain mikrofoniin, eturivistä
kajahti välitön vastaus: ”Ole hiljaa! Anna Jounin puhua!”

Kun keikkasyke tasoittuu, puhe vakavoituu. Jouni kertoo Jarille serk-
kupoikansa, niin ikään Jarin, tulevista hautajaisista. He istuvat sohvalle
vierekkäin, kun Jouni kuvailee viimeisiä jäähyväisiä Jari-serkulleen, jonka
syöpä nujersi. Serkukset olivat ottaneet tujauksen Motörhead-viskiä ja
kuunnelleet yhdessä J. Karjalaista ja Foo Fightersia. Jouni oli vuosia sitten
päättänyt, että Jari-serkku saisi kantaa hänen arkkunsa hautaan, mutta nyt
järjestys meni näin.

Jari auttaa tunnepuhetta ulos sopivasti annostelluilla hiljaisilla hetkillä
ja niitä katkovilla empaattisilla kysymyksillä.

Takahuoneen ovi levähtää ammolleen. Sisään astuu ennen keikkaa
ensivisiittinsä tehnyt paikallinen mies, nyt vielä humalaisempana ja käsi-
kynkässään seuralainen. Mies katkaisee kuolemanvakavan keskustelun
virittelemällä isosuista smalltalkia Jounin takavuosien hiihtoharrastuksesta.

”Nyt ei jaksa tommosia höpöjuttuja”, Jouni sanoo. Hän istuu syvällä
sohvassa keikkahien peitossa ja on juuri avautumassa parhaalle ystävälleen
serkkunsa kuolemasta.

Mies ei ymmärrä viestiä. Hän jatkaa hiihtojuttujaan. Jouni yrittää vielä
kerran hyvällä.

”Pieni rauha nyt.”

Mies ei edelleenkään ymmärrä. Hän yrittää uutta tulokulmaa: ”Tiiätkö
sinä Anna Puun?”

Enää Jouni ei peittele vitutustaan.

”Juu, en tiiä”, hän murahtaa ja pakenee ulos tupakalle. Samalla oven-
avauksella Jari lähtee purkamaan rumpusettiään.

*

Kymmenet laatikot ja caset liikkuvat takaisin bussiin vielä nopeammin
kuin ne purettiin sieltä ulos. Ruoka jäi tältä illalta syömättä. Kun bussi
pysähtyy Niemenharjun matkailukeskuksen parkkipaikalle, Miitri lähtee
suoraan yöpuulle. Muut jäävät bussiin juttelemaan, juopottelemaan ja